

ΣΥΝΑΡΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.00

ΣΥΝΑΡΜΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Α. ΑΝΗΜΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56
ΤΗΝ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 50

Η ΓΟΥΛΓΑ ΚΑΙ Η ΧΑΝΔΡΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

Πραγματικώς η Γούλγα έτοιμάσε τὰ πράγματά της άμέσως εἰς ένα μικρὸ δευματοκί και ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι μαζί με τὸ τσακάλι. Δέν εἶχαν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὸ παλάτι και τὸ τσακάλι ἀνεκάλυψε μέσα εἰς τὰ χορτάρια τὸ πρῶτο μικρὸ μαργαριτάρι, πού εἶχε τυλιγμένο μέσα εἰς τὸ κομματάκι τὸ γαλάζιο μεταξωτὸ ἢ ἀδελφῆ της ἢ Χάνδρα.

Μετά τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ, εὗρηκαν και ένα ἄλλο, ἔπειτα ἀκόμη ένα και ἔξηκολούθησαν ἔτσι ἕως εἰς τὴν ἀκρῆ τοῦ δάσους.

Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐπέρασαν κάμποσες ἡμέρες, τὸ τσακάλι δέν ἠθέλησε νὰ πάη μακρύτερα :

— Ὅχι, εἶπε, ὑπάρχουν πόλεις ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος, και οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι καθόλου καλοὶ εἰς τὰ τσακάλια. Ἄλλά, ἂν ἦμιον εἰς τὴν θέσιν σου, λέγει τῆς Γούλγας, θὰ ἔκαμνα τὴν γρηά, θὰ ἔβαλα παλχορρουγα, μία ψεύτικη καμπούρα και θὰ ἔκαμνα ψεύτικες σοφρες στὸ πρόσωπο με ἀλοιφές και θὰ τραβοῦσα μοναχὴ μου μέχρις ὅτου εὕρισκα τὴν ἀδελφῆ μου. Ἔτσι δέν θὰ εἶχα φόβο μήπως με κλέψῃ κανένας στὸ δρόμο πού θὰ με εὕρισκε μοναχῆ.

Ὁρατα, ὁρατα, λέγει ἡ Γούλγα με χαρά. Θὰ ἀκολουθῶ τὴν συμβουλὴ σου. Ἄλλά δέν ἔχω ἀλοιφὴν δια

Νά, τῆς λέγει, και ρούχα. Φόρεσέ τα. Αὐτὰ τὰ εὗρηκα ἀπλωμένα εἰς ένα φράχτη ἐδῶ παρακάτω.

Ἡ βασιλοπούλα ἔφερεσε τὰ κόκκινα ἐκεῖνα παλχορρουγα, ἔπηρε και ένα ραβδί στὸ χέρι της και καθὼς εἶχε σουφρωμένα τὰ χέρια και τὸ πρόσωπο με τὸν χυμὸν τοῦ φυτοῦ ἐκείνου, ἐφαίνετο ἄν πραγματικῶς γρηά. Ἔτσι ἄρχισε νὰ περιπατῆ σκυφτὰ σκυφτὰ ἀκουμπίζοντας με τὸ ραβδί της. Ἄμα συναντοῦσε στὸ δρόμο κανένα ἄνδρα, ἐγινότανε πλέον καμπούρα και ἐκούτσαινε. Στὸ δρόμο πού ἐπήγαινε εἶχε τὰ μάτια της τέσσαρα. Ἐκύτταξε ὄλο κάτω και δι' αὐτὸ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εὕρισκε ένα μαργαριτάρι, ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχε ρίψει ἡ Χάνδρα.

Κάποτε τὰ μαργαριτάρια ἦσαν πολὺ κοντὰ τὸ ένα με τὸ ἄλλο ἄλλά και κάποτε παρήρχετο πολὺς καιρὸς και δέν εὕρισκε τίποτε και ἐκούραζετο πολὺ με τὸ νὰ παρατηρῆ προσεκτικὰ κάτω.

Εἰς τὸ τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν ὅπου εὗρισκετο ἡ Χάνδρα, κ' εὗρηκε τὸ τελευταῖο μαργαριτάρι κοντὰ εἰς τὸ παλάτι :

— Ὅθ' μείνω ἐδῶ ὅσον μπορῶ κοντὰ εἰς τὸ παλάτι αὐτὸ. Ἴσως εἰμπορέσω νὰ μπῶ καμμιά μέρα μέσα, ἐσκέφθη ἡ ἢ Γούλγα και ἐκτύπησε τὴν πόρτα ἐνὸς μικροῦ σπιτιοῦ ὅπου ἦτο δίπλα εἰς τὸ παλάτι. Τὸ μικρὸ αὐτὸ σπιτὶ ἦτο ἐνὸς γεωργοῦ, ἡ γυναῖκα τοῦ ὁποῖου ἀνοῖξε τὴν πόρτα και ἀφοῦ εἶδε μιὰ γρηά, τὴν ἐλυπήθη και τὴν ἔβαλλε νὰ κοιμᾶται μέσα εἰς τὸ σταῦλο διὰ ὀλίγες ἡμέρες. Τὴν ἡμέρα τῆς ἔδωκε μιὰ ρόκα νὰ νύθη διὰ νὰ βγάλῃ, τὸ ψωμί της.

Παραπλευρῶς εἰς τὸ παλάτι εὕρισκετο ὁ βασιλικὸς κήπος. Εἰς τὴν ἀκρῆ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κήπου ὑπῆρχε μιὰ δεξαμενὴ ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο και με ὠραίους κακκίλους λωτοῦς διὰ νὰ λούεται μέσα εἰς τὸ καθαρὸ σάν κρυστάλλο νερὸ τῆς ἢ Χάνδρα.

Ἄμα εἶδε μιὰ ἡμέρα τὴν δεξαμενὴν αὐτὴν, ἡ Γούλγα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γεωργοῦ, εἶπε.

— Ὅθ' πηγαίνω ἐκεῖ κάθε πρωὶ πρωτὸ νὸ ἐξυτηνῶ και νεις και θὰ λούωμαι με τὴν ἡσυχία μου !

Ἦτο καλοκαίρι, Ἰούλιος μῆνας και ὁ ἥλιος ἀνέτειλλε ὀλίγον ὑπερρώτερα ἀπὸ τὴς τρεῖς ὥρες ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ Γούλγα ἐφοβεῖτο νὰ μὴ τὴν ἴδουν, ἐπήγαινε ἀκῆμα γρηγο-

*Αφοῦ ἔλοετο ἡ Γούλγα, ἔφερεσε τὸ μικρὸν μεταξωτὸ φόρεμά της και ἔπλεξε και μερικὸν κόκκινον λωτοῦς εἰς τὰ μαλλιά της.

νὰ γίνω σουφρωμένη.

Ἐννοια σου, τῆς λέγει τὸ τσακάλι, και ἀμέσως τῆς ἔδειξε ένα φυτὸ, τοῦ ὁποῖου ὁ χυμὸς ἔκαμνε τὸ δέριμα μαυριδερὸ και σουφρωμένο.

Κάθισε ἐδῶ και ὅσο νὰ βιάψῃς τὰ χέρια σου και τὸ πρόσωπόν σου θὰ ἐπιστρέψω και ἐγώ. Αὐτὰ τῆς εἶπε ὁ φίλος της τὸ τσακάλι και ἀπεμακρύνθη.

Πράγματι, δέν ἐπέρασε μισὴ ὥρα και τὸ τσακάλι ἐπέστρεψε με κάτι κόκκινα παλχοφορέματα.

Θὰ συλλάβω ἐγὼ τὸν κλέπτη πού μὰς κῆπει τοὺς λωτοῦς χωρὶς ἀμοιβή, εἶπε τὸ βασιλοπούλο εἰς τὸν πατέρα του.

ρώτερα με τα ξημερώματα. Κατά πρώτον έκλυσε το παλτό κόκκινο φόρεμά της και το έκρεμασε εις ένα δένδρον, έπειτα έλουετο και προσεπάθει να εξαφανισή με το πλύσιμο τις σούφρες όπου είχε στο πρόσωπο και στο λαιμό της.

Κατόπιν έβαλλε το κίτρινο μεταξωτό φόρεμά της, τα κοσμήματά της, τα από ρουβίνια και μαργαριτάρια, έπλεξε μερικους κόκκινους λωτους εις τα μαλλιά της και έπερι-

Μη φοβείσαι, είπε το βασιλόπουλο της Γούλγας, αν σ' αρέσουν οι λωτοί να σου κόψω εγώ θρους θέλεις!

μενε να στεγνώσει το παλτό φόρεμά της δια να φορέση απέξω.

— Αύτην την ώρα γίνονται πάλιν Γούλγα, έλεγεν, ενψ έκαθρεπτιζετο εις το καθαρό νερό.

Το βασιλικό άνθος που έβαλλε εις τα μαλλιά της της ενθύμισε τις ημέρες, όπου έζη εις το παλάτι του πατέρα της, προτού να πάρη την κακή μητροιά της, και άμείως της ήρχετο στο νοσ ή αδελφή της ή Χάνδρα και άναστενάει.

Ο Ράγκας, ο κύριος του Παλατιού εκείνου, ήτο πολύ υπερήφανος, δια τους ώραίους λωτους του· όταν δε κάθε πρωί του έλεγαν ότι του έκλεψαν την νύκτα δυο τρεις, έστεναχωρείτο πολύ.

— Ο κλέπτης θα τιμωρηθή αυστηρά, είπε μίαν ημέραν, και θα τον ανταμείψω εκείνον που θα τον πιάσ!

— Δεν είναι ανάγκη να τον ανταμείψης, είπεν ο δεύτερος υίός του Ράγκα· θα τον πιάσω εγώ χωρίς άμοιβή.

— Άλήθεια, είπεν ή βασίλισσα, ο υίός μας περιπατεί πολλές φορές το βράδυ εις τον κήπον, δια να ξεκουρασθή όλίγο από την πολλή μελέτη. Θα του είναι εύκολο, πιστεύω, να ανακαλύψη τον κλέπτη.

Το δεύτερο βασιλόπουλο, άρχισε λοιπόν να παραφυλάττη από την ημέρα εκείνη, αλλά με τα ξημερώματα το έπερνε ο ύπνος εις την ρίζα ενός δένδρου πλησίον της δεξαμενης και δεν έβλεπε, την Γούλγα όπου έλουετο.

Μία φορά, από τις πολλές, όπου ή Γούλγα διώρθωνε τα μαργαριτάρια της στο λαιμό της, έτοιμη να φορέση απέξω το παλτό της φόρεμα, έξύπνησε το βασιλόπουλο και είδε μίαν ώραία κόρη ντυμένη με κίτρινο φόρεμα να κάθηται εις το τελευταίο μαρμαρένιο σκαλοπάτι. Ήτο φορτωμένη από ρουβίνια και μαργαριτάρια και μ' ένα άνθος λωτού πλεγμένο εις τα μαλλιά της!

— Ά! σύ είσαι λοιπόν ο κλέπτης που μάς κλέπτεις τους λωτους; της λέγει το βασιλόπουλο και έσηκώθη με ζωηρότητα.

Η Γούλγα κατατρομαγμένη, έσηκώθη και αύτη: — Ο κλέπτης; έτραύλισε.

— Μη φοβάσαι, της είπεν το βασιλόπουλο με χαμόγελο, όταν είδε την ώραιότητά της. Και έπειτα πόσον άξίζει ένα λουλούδι. Εμπορώ να σου μαζέψω και άλλα λουλούδια, αν αγαπάς!

Η βασιλοπούλα έκούνησε το κεφάλι της και έτρεξε δια να πάρη το παλτό της το κόκκινο φόρεμα.

— Πρέπει να φύγω, είπε. Σε παρακαλώ, μη είπης τίποτε εις κανένα ότι με είδες.

— Φαίνεται πως έχεις έλθει από καιμιά ξένη χώρα, όπως ή Χάνδρα μας. Έτσι όμιλε; και αύτη, της είπε το βασιλόπουλο.

Τί; ή Χάνδρα σας; ηρώτησεν ή Γούλγα και άφισε να πείσ, το παλτό φόρεμά της από τα χέρια της. Ήτο μουσική εξαίρετος δι' αύτην η ακούση το όνομα της Χάνδρας να το προσφέρουν ξένα χείλη. Την είχε κλάψει, την είχε ζητήσει, τόσον καιρό ώστε είχε άρχισή, να άπελπίζεται ότι θα την επανέβλεπε πλέον.

Η Χάνδρα είναι ή νύφη μου, είπε το βασιλόπουλο· έλα εις το παλάτι και θα την ίδης. Την όνομάζουμε τώρα Άστρο του Παλατιού, εξ αίτίας της όμορφιάς της, αλλά πιστεύω ότι και σύ είσαι πσιό όμορφη απ' αύτην.

Τα καλά αυτά λόγια του βασιλόπουλου έδωκαν θάρρος εις την Γούλγα και ήκολούθησε το βασιλόπουλο εις το Παλάτι.

— Άλλά, είπαν οι άδελκοί, μόλις την είδαν, αύτη είναι παρόμοια προς την νύφη μας, την νέα βασιλοπούλα, το Άστρο του Παλατιού.

Το βασιλόπουλο την ώδήγησεν εμπρός εις τους γονείς του, τον βασιλέα και την βασίλισσαν και έζήτησεν απ' αυτούς την άδειαν να την πάρη γυναϊκά του.

Τότε ή βασιλοπούλα τους είπεν ότι ήτο αδελφή της Χάνδρας και τους διηγήθηκε το ταξίδι που έκαμε δια να ξαναβρή την αδελφή της.

Οι βασίλεις, καταμαγαυμένοι από το ώραίο πρόσωπο και από τους γλυκείς τρόπους της, έδωκαν άμείως την άδεια να την στεφανώθ, ο υίός των.

Η Χάνδρα μου, είπε, και έσηκώθη εις την άγάλην της αδελφής της.

Έπειτα την ώδήγησαν εις τα δωμάτια της Χάνδρας. Εις ένα μεγάλο και πλούσιο δωμάτιο, στρωμένο με πολύτιμα μεταξωτά χαλιά, ή Γούλγα εύρηκε την αδελφή της.

— Ω! Χάνδρα μου, έφώναξε και έπεσε στην άγκαλιά της. Επί τέλους ή τύχη μάς ευνόησε.

— Μάλιστα, αδελφή μου· το τσακάλι έλεγε ότι όλα θα τελειώσουν καλά, άπεκρίθη χαρωπή ή Χάνδρα.

— Ήθελα να είνκι εδώ το τσακάλι — είπε ή Γούλγα. Θα του λέγαμεν ν' αλλάξει την έπιγραφήν του Παλατιού του Ράγκας και να γράφη κατ' αυτόν τον τρόπον:

Ή έπιμονή και ή ύπομονή νικά τα πάντα.
ΤΕΛΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

Α΄-ΨΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

Ή σκηνη εν Γιαννιτσά και εν τη οικία του Σερίφ Άγά, μετά την μάχην του Σαρανταπόρου. Είναι νύξ, ο βορράς έξω ουρρίζει και βροντά άκούονται. Ένός πολυτελούς έπιπλαμένου δωματίου ή σύζυγος του Σερίφ, Αϊσέ, μόνη. Εισέρχεται ο Σερίφ Άγάς, άνθη έξηκοντούτης με γενειάδα φορών οτολήν εκ στρατείας άξιοματικού και έτοιμος να εξέλθη.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΣΕΡΙΦ

Αϊσέ μου, θα σάψω, γιατί πέρασεν ή ώρα, και με καρτερούν στο χάνι, καίετ όλη μας ή χώρα. Σα παιδιά καλά το νοσ σου και για μένα μη σε μέλλει· πάλι θα γυρίσω πίσω, να χαθώ ο Άλαχ δεν θέλει.

Πλησιάζει και μετά τρυφερότητος λέγει προς αύτην:

Μη τρομάξης, Αϊσέ μου· να, είσαι κίτρινη, σε βλέπω. Πόσο μ' αγαπάς το ξέρω. Υποφέρεις γιατί φεύγω.

Α΄-ΨΕ

Σύ, Σερίφ, καλά το ξέρεις πόσο σ' έχω αγαπήσει. Χρόνια τόρα δεκαπέντε έχω ζήσει, μ' έσέβανε καλέ μου και ποτέ δεν έχεις φύγει μακριά μου, και να νοιώσω φόβο τέτοιο στην καρδιά μου, σαν κι αυτόν που νοιώθω τόρα, να μου τρώη τα σωθηκά μου.

ΣΕΡΙΦ

Μη φοβήσαι, μόνο τόρα τον προφήτην παρακάλει, κ' εγώ νάρθω δεν θ' αργήσω εδώ πάλι.

Την χαιρετά και έξέρχεται. Ή Αϊσέ τον παρακολουθεί μέραι της θύρας· Ισταται επί στήμη, έπειτα κλείουσα την θύραν επανέρχεται και Ισταμένη με ύψωμένας τας χείρας μονολογεί.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Του Χριστού, καλή μητέρα, Παναγιά που Σε λατρεύω και του κάκου τη μορφή σου τη γλυκειά να ιδώ γυρεύω, δεκαπέντε τόρα χρόνια μωσ' αύτη τη φυλακή μου. Σύ που ξεύρεις τί λατρεύω, τί ποθώ με την ψυχή μου. Σύ Σταυρέ, που δεν μ' αφήνουν ούτε καν να σ' αντικρίσω. Σύ Σταυρέ, που χρόνια τόρα λαχταρώ να σε φιλήσω, βοήθησε το Βασιλιά μας, το στρατό μας και το στόλο πέρχονται να λυθωρώσουν τόσο σκλαβωμένο κόσμο.

Προχωρούσα προς την θύραν εξ ής εξήλθεν ο Σερίφ.

Φύγε τύρανε, και είθε πίσω πλειά να μη γυρίσης. Σύ και όλη ή γενειά σου, στην καταραμένη ώρα, όλοι σύρετε κακούργιοι, για νάνασθη ή χώρα. Άν, Σερίφ, πονή ή ψυχή μου, έαν πάσχω, το γνωρίζεις ο Θεός μου, που λαταύω μωστικά μωσ' την καρδιά μου, πώς πονά, γιατί δεν ξεύρω τί θα γίνουν τα παιδιά μου,

και τί γίνονται οι δικόι μου εκεί κάτω στην πατρίδα, κιόνηρα άπόψε τόσα εις τον ύπνο μαύρα είδα. Είν' αυτό που με φοβίζει κιόχι άλλο, βρωμοτούρκε. Άν τη Χρύσω σκλάβα πήρες, το καρμί μόνον όρίζεις. Ή ψυχή της μένει ίδια, και με τη γλυκειά έλπίδα Χριστιανή για νάποθάνη, Χριστιανή και Έλληνίδα.

Κάθηται έξηρητημένη επί τινος σοφά περίλυπος και κατηνφής, δε εισέρχεται ή δωδεκαετής θυγάτηρ της Χαλιμέ και την πλησιάζει

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΧΑΛΙΜΕ

Πικραμένη, γιατί είσαι τόσο δά, καλή Άνά μου, και θακρύβεις, τί συμβαίνει πέμου, πέμου· στον άφέντη μας σ' όρκίζω, στον άφέντη τον μπαμπά μου.

Α΄-ΨΕ

Χαλιμέ, καλή μου κόρη, έαν ήσουνα μακράν μου, άρπαγμένη από ξένους, έρημη, μακράν και ξένη, πέ μου δεν θα με πονούσες, δεν θα ήσου πικραμένη;

ΧΑΛΙΜΕ

Τον μπαμπά σου και τώδελφά σου θυμάσαι κάθε ώρα, μά ποτέ, ποτέ δεν ήσο πικραμένη όπως τόρα.

Α΄-ΨΕ

Ξένη εγώ εδώ, παιδί μου, ένα μόνον είχα στύλο, το μπαμπά σου, μά και κείνος έφυγε και μένω μόνη, και το αίμα μ' απ' το φόβο εις τις φλέβες μου παγώνει.

Εισέρχεται ο δεκατριετής υίός της Σελήμ.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Α΄-ΨΕ (προλαμβάνουσα αύτον)

Σύ Σελήμ, να μη βραδύνης εις το σπίτι να γυρίξης, γιατί τόρα ο μπαμπάς σου έφυγε και το γνωρίζεις ότι μόνες εδώ μέσα, δυό, εγώ κ' ή αδελφή σου μένομεν. Όσα σου είπεν ο μπαμπάς σου ένθυμήσου.

ΣΕΛΗΜ

Μη φοβήσαι και δεν είναι φόβος για να μάς κοπιάσουν μέσ' τα Γιαννιτσά, Άνά μου, Βούλγαροι και Γιουνανήδες. Μέσ' τη Λάρισα μάς είπεν, έξω τόρα, έχει φθάσει το άσκέρι μας και σκλάβο τον Πασά τους έχει πιάσει.

Α΄-ΨΕ (ταραχθείσα)

Δεν φοβούμαι, μά παιδί μου, είναι παρασμένη ή ώρα. Σύρετε, το φαγητόν σας είναι έτοιμον, προσμένει, σύρετε, εγώ δεν τρώω, είμαι στενοχωρημένη.

(έξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Α΄-ΨΕ (μ ό ν η)

Κάτι με βαρύνει τόσο που μου έρχεται να σιάσω, σε καλό μου, Παναγιά μου, τί μου μέλλει να περάσω. Ο καλός γέρω Χαλήλ το πρωί μου είπεν ότι πέρασαν στην Έλασσόνα οι δικόι μας. το θημούμαι και ο Σελήμ μου λέγει τόρα, Παναγιά μου, πώς φοβούμαι! πώς στη Λάρισα έμπηξαν οι Μουρτάτες, να είν' άλήθεια; Σύ Χριστέ μου, το Σταυρό σου έχω στα παιδιά βοήθεια.

Κρούεται ή θύρα Α΄-ΨΕ

Έμπρός. Εισέρχεται ο γέρω Χαλήλ λευκόφρεξ γέρον.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Καλησπέρα σου Χανούμ. Αϊσέ!

Α΄-ΨΕ

Σύ Χαλήλ, και ποτέ ήλθες, έχεις ώρα; και τί νέα; ΧΑΛΗΛ

Αϊσέ χανούμ, δυό ώρες είναι τόρα όπου ήλθα και βρεγμένος, γιατί βρέχει δυνατά με το τουλούμι.

(Έπεται συνέχεια).

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Το είδον να διευθύνεται ολοταχώς προς την έξοδον του λιμένος. Τότε διέκρινα, ότι επί του μεσαίου ιστού του εκυμάτιζε μία σημαία κίτρινη. Ήτο απόδειξις ότι το πλοϊον τούτο προήρχετο από χώραν λοιμώδη και μου έφάνη αληθώς παράδοξον ότι επέμενε να εισέλθῃ ελευθέρως εἰς τὸν λιμένα.

Ὁ σημαιοφόρος τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγ. Νικολάου ἔκαμνε σημεῖα ἐπὶ σημείων. Αἱ σημαῖαι ἀνέβαινον μετὰ μοναδικῆς ταχύτητος διὰ τὰ τοῦ εἰδοποιῶν, ἀλλὰ τὸ πλοϊον επέμενε νὰ πλησιάσῃ πάντοτε. Εἶδον τότε τὴν λέμβον τοῦ Ὑγειονομείου νὰ διέλθῃ ὑποκάτω τοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῶ ταυτοχρόνως μία βολὴ κανονίου ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἢ σφαῖρα ἔπεσε πολὺ πλησίον τοῦ πλοίου, τοῦθ' ὅπερ ἠνάγκασε αὐτὸ νὰ ἀλλάξῃ διεύθυνσιν καὶ ἐνῶ ἔστρεψε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐφ' ἑαυτοῦ, μου ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδω καθαρὰ τὸ ὀπίσθιον αὐτοῦ μέρος. Ἀνέγνωσα τότε τὴν λέξιν:

«Παναγία»

Τοιοῦτοτρόπως ἀνεγνώρισα, ὅτι τὸ σκάφος αὐτὸ τὸ μάλυσμένον δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τὸ τριῖστον «Παναγία» τοῦ πλοιαρχοῦ Μαρῖου Κουγκουρτάν!

Εἰμπροστίτε νὰ φαντασθῆτε μὲ ποίαν ἀγωνίαν παρηκολούθουν αὐτὴν τὴν σκηνήν. Ἀλλ' ἐμείνω, τὸ ὅποιον ἐφάνη εἰς ἐμὲ πλέον μυστηριώδες καὶ ἀνυσυνηθικόν, ἦτο ὅτι οὔτε ἐπὶ τῆς γερύρας, οὔτε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐφαίνετο ψυχὴ ζῶσα πλὴν τῶν τιμονιέρη.

Ἐπὶ τέλους ἡ λέμβος τοῦ ὕγειονομείου τὸ ἐπλησίασε, χωρὶς οὐδεὶς νὰ φανῇ ναύτης διὰ νὰ ρίξῃ σχοινὶ πρὸς αὐτήν. Ὁ τιμονιέρης τότε ἄφησε τὴν θέσιν του, ἀκούμβησε ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ πλοίου καὶ ἀντήλλαξε μερικὰς λέξεις μὲ τὸν προϊστάμενον τῆς λέμβου. Δὲν κατῴρθησα νὰ ἀκούσω τί ἔλεγαν, ἀλλὰ διέκρινα, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ὁ τιμονιέρης ὠμίλει ἤνοιξε τὰς χεῖρας ὡς ἄνθρωπος ἐν ἀπελπίσει εὐρισκόμενος, τὰς ἀνέβηκε πρὸς τὸν οὐρανὸν κατόπιν τὰς ἔτεινε πρὸς τὸ μέρος τῆς Νότρ-Ντάμ νε-λά-Γκάρ. Εἰς τὰς χειρονομίας αὐτὰς ὁ προϊστάμενος καὶ οἱ ναῦται τῆς λέμβου ἀπήντων δι' ἄλλων χειρονομιών, αἱ ὅποιαι ἐφάνεροναν ἄλλοτε τὴν συμπάθειαν καὶ ἄλλοτε τὸν τρόμον.

Ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξε σύντομος. Εἶδα ὁμῶς συγχρόνως νὰ πλησιάσῃ τὸ πλοϊον ἓνα ρυμουλκόν, τὸ ὅποιον τὸ ἔδεσε καὶ ἐρρυμούλησε τὴν «Παναγίαν» πρὸς τὸ μικρὸ νησί Μπατονά, ὅπου εὕρισκετο τὸ λοιμοκαθατήριον.

Ἐπὶ μίαν ὥραν περιεπάτων κατὰ μῆκος τῆς παραλίας ἀνήσυχος δι' ἑκα εἶδον, ἐρωτῶν κάθε ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον συγκατοῦσα νὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίας, ἀλλὰ δὲν κατῴρθησα

νὰ μάθω τίποτε. Περὶ τὸ ἔσπερας, ἐνῶ εὐρισκόμην εἰς τὸ καρεναῖον, ὁ διανομαὺς τοῦ ταχυδρομείου μοῦ ἔφερε μίαν ἐπιστολήν. Ἦν ἠνοιξα καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου φίλε»

Ἐφθασα. Βιάζομαι νὰ σὲ ἴδω. Πῶς κατῴρθησες νὰ μὴν ἀποθῆς; Κάθε φορὰν ποῦ βλέπω ἄνθρωπον ζωντανὸν μοῦ κάμνει φόβον. Δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σοῦ γράψω πᾶν ὅ,τι μοῦ συνέβη. Ὅταν ἀνταμωθῶμεν θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ. Θέλουν νὰ με κρατήσουν δεκαπέντε ἡμέρας νὰ κάμω καραντίνα, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ εἶμαι ἐλευθέρως μετὰ δέκα ἢ δώδεκα.

Ὅπως ἀφωσιωμένος φίλος σου:

Μαρῖος Κουγκουρτάν

Ἐκ Μασσαλίας,

Πλοιαρχος μακρινῶν ταξιδιῶν.

Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ μοῦ ἔγραψε:

«Ἐν τῷ μεταξύ, κάμε μοῦ τὴν φιλικὴν χάριν νὰ ἀνάψῃς δεκατέσσαρα κεριά ἀπὸ ἑξ ὀκάδες ἕκαστον πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παρθένου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Νότρ-Ντάμ, καὶ νὰ παραγγείλῃς εἰς τὸν ἱερέα νὰ κάμῃ δώδεκα μνημόσυνα.

Νὰ εἶπῃς ὅτι εἶμαι διὰ τοὺς ναῦτας μου».

Ἀπήντησα ἀμέσως εἰς τὸν πλοιαρχον, τοῦ ἔστειλα δὲ κατόπιν καὶ ἄλλας ἐπιστολάς, ἀλλὰ οὐδεμίαν ἀπάντησιν πλέον ἔλαβον ἀπὸ αὐτόν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω τὸ αἰτιον τῆς σιωπῆς τοῦ ἐπιπῆγα νὰ λάβω πληροφορίας ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον. Μοῦ ἀπήντησαν, ὅτι ἡ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν ἀλληλογραφίαν μεταξὺ τοῦ λοιμοκαθατηρίου

καὶ τῆς πόλεως· μοῦ προσέθεσαν δὲ ὅτι ἡ καραντίνα τοῦ Κουγκουρτάν θὰ ἐτελείωνε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε ἡ ἀναμενομένη στιγμή. Εἰς τὰς ἑξ ὥρας τῆς πρωίας ἐπῆρα μίαν ἀμαξάν καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ λοιμοκαθατήριον. Μὲ εἰσῆγαγον εἰς μίαν αἰθούσαν φρεσκοασπρισμένην, ὅπου ἀνέπνευε κανεὶς τὴν ἰδιαιτέραν ἐκείνην μυρωδιά, τὴν ὅποιαν αἰσθανόμεθα, ὅταν ἐπισκεπτόμεθα τὰ νοσοκομεῖα. Ἐπερίμενα ἐπὶ τινος στιγμῆς μετὰ παλμῶν καρδίας, ὅτε ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα ἤνοιξε καὶ ὁ πλοιαρχος Κουγκουρτάν ἐνεφανίσθη.

Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἐντελῶς ἀσπρίσει· τὰ γενεῖα του, τὰ ὅποια ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν εἶχε ὑρίσει, περιέβαλλον τὸ ἰσχνὸν πρόσωπόν του, ὡχρὸν ὅπως τὸ κεραμίδι καὶ πληθῆρες ρυτίδων· οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν εἶχον πλέον ἐκφρασιν βλέμματος. Ἐτέντωσε τὸν λαιμὸν καὶ ὀπισθοχωρήσας ἐν βῆμα ἐφώνησε: — Πτωχέ μου φίλε!

— Μεγαλοδύναμε Θεέ μου! ἐφώνησα καὶ ἐγώ, ὀπισθοχωρήσας ἐπίσης ἓνα βῆμα.

Ἐμείναμεν οὕτω ἐπὶ τινος στιγμῆν. Δὲν γνωρίζω εἰς ποῖον σημεῖον εἶχε μεταβάλλῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου μου τὸ ἀδιάκοπον θέαμα τοῦ θανάτου, διότι, ἐνῶ ἐγὼ παρετήρουν τὸ πρόσωπόν του μετὰ τινος τρόμου, ὁ πλοιαρχος ἐπίσης παρετήρει τὸ ἰδικόν μου μετὰ προφανοῦς ἐκπλήξεως. Χωρὶς νὰ εἰπωμεν ἄλλον λόγον ἐνηγκαλισθῆμεν

Ὅταν ὁ θάνατος ἐσάρωνε ὡς πυροβολοχατὰ μυδαλιοβόλων

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

Ὅλη ἡ ἐνδομασία του καὶ οἱ τρόποι του ἐδείκνυν ὅτι ἦτο ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ὀσμηνλίδας μὲ τὰ ἀρχαῖα ἐθιμάτων, καὶ ὁ ὅποιος δὲν ἤθελε κἄν νὰ ἀκούσῃ διὰ νέας ἰδέας, τὰς ὁποίας τὸ πονηρὸν πνεῦμα ἐμφυσᾷ εἰς τοὺς Σουλτάνους ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν χωρὶς κανένα πρόλογον, ὀνομάζομαι Ἀλῆ μπὶν Ὀμάρ, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν· εἶμαι ὀλίγον συγγενὴς τοῦ Μεγαλειοτάτου καὶ ἔχω μίαν αἰτίσιν νὰ σᾶς παρουσιάσω.

— Ἐπιτρέπετε παρακαλῶ, εἶπεν ὁ ἐξοχώτατος, προτοῦ νὰ σᾶς ἀκούσω θέλω νὰ δώσω ὀλίγας διαταγὰς.

Τὸ τηλέφωνον εἶχε ἐγκατασταθῆ πλέον εἰς τὸ καλᾶτι τοῦ Διοικητοῦ. Ἡ ἐξοχότης του ἔβαλε τὴν μύτην του εἰς τὴν μικρὰν μηχανήν, ἡ ὅποια συνεδέετο ἀκριβῶς μὲ τὸ γραφεῖον τοῦ μυστικῆς ἀστυνομίου μίστερ Σμύθσον καὶ μετ' ὀλίγον ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἀλῆ μπὶν Ὀμάρ ἦτο πολὺ πλούσιος, ὅτι εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἦτο ἐνθερμος ὀπαδὸς τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς, τὸ ὅποιον ἐφάνεσκον ὅτι ἐπρεπε νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ μὲ τὸ παραπάνω, ὅτι καὶ ἂν ἐχέται ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Διοικητῆς ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν ἐπισκέπτην του, δύναμαι νὰ μάθω εἰς τί θὰ εἰμπορέσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος; Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα, τὸ ὅποιον νὰ μὴ εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὸ κάμω εἰς ἄνθρωπον ὡς ἡ ἐξοχώτης σας!

— Ὁ μονογενὴς υἱὸς μου, λέγει ὁ Ἀλῆς μπὶν Ὀμάρ, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην τώρα καὶ δώδεκα χρόνια περίπου, καὶ τὸ ἔστρωσε εἰς ἓνα μεγάλο κτήμα εἰς τὰ πέριξ τῶν Χανίων.

— Ὅταν ἤρχισαν αἱ ταραχαὶ, ἤθελα ἐγὼ νὰ εἶμαι κοντὰ μοι εἰς τὴν Ἠόλιν. Μ' ἔγραψε ὅτι ἀληθινὰ γρήγορα θὰ ἐπεβιβάζετο εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἔλθῃ, μὲ τὰς δύο γυναῖκάς του καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι του, ἓνα κοριτσάκι ἐνδεκα ἐτῶν ἐπάνω κάτω, τὸ ὅποιον ὁμῶς δὲν τὸ ἔχω ἴδει καθόλου, καθὼς δὲν ἔχω ἴδει καὶ τίς νυφάδες μου.

— Λοιπὸν δὲν ἔμαθα πλέον τίποτε δι' αὐτοὺς καὶ ἦλθα ἐδῶ. Τὸ κτήμα καὶ τὸ σπίτι εἶναι κατεστραμμένα, καὶ ὁ υἱὸς μου καὶ ἡ οἰκογένειά του ἀφαντοῖ. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ παρακαλέσω τὴν Ἀγγλίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔκαμα πολλὰ καλὰ, νὰ μοῦ εὐρῇ τὰ παιδιὰ μου.

— Εὐρετέ μου τὴν ἄγγλινίτσα μου καὶ ἐγὼ εἰς ἐμὲ ὑστερα τὶ θὰ κάμω διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Εἶναι ἐνδεκα χρόνων, μελαχροινὸ καὶ κομψό. Αὐτὸ εἶναι ἔλο ποῦ εἰμπορῶ νὰ σᾶς πῶ.

Ἦν ἄλλην ἡμέραν ὁ μίστερ Σμύθσον, καθισμένος μαλακὰ εἰς τὸ δροσερὸν καὶ φαεινὸν δωμάτιόν του ἔπινε μὲ ὄρεξιν γάλα μὲ σοκολάτα, μὲ τὸ βλέμμα μέσα εἰς ἓνα μεγάλο καταστῆχο.

Ναί, ἀλλὰ, ἐν ἡ Λεῖλά δὲν θέλει νὰ πάῃ μὲ τὸν παππὸν της;

— Ἐνδεκα χρόνων.... μαλλιά μαύρα.... ἐμουρμούριζε, μάτια μαύρα... πολὺ κομψή. Ἀλλὰ πῶς διάβολο εἰμπορῶ νὰ τὰ καταφέρω διὰ νὰ τὸ εὐρῶ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι... Καὶ ὁμῶς πρέπει νὰ τὸ εὐρῶ, ἐάν θέλω νὰ τιμῆσω καὶ νὰ ὠφελήσω τὴν Ἀγγλίαν καὶ νὰ ῥοκανίσω καὶ ἐγὼ κανένα κόκκαλο... Ἐνῶ ὁ μίστερ Σμύθσον ἐσκέπτετο ταῦτα ἓνα τίχ, τὰκ ἤκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

Ἐμπρός!

Ἡ θύρα ἀνοίξε κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ μία γνωστὴ φυσιογνομία προσέβαλε:

— Εἰμπορῶ νὰ μῶ; εἶπεν ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ μίστερ Χάουκινς. Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

Ὅριστε παρακαλῶ, μίστερ Χάουκινς, ἐκάμτε καλὰ ὅπου ἤλθετε, διότι σᾶς ἤθελα.

— Τὸν γνωρίζετε τὸν Ἀλῆ μπὶν Ὀμάρ, τοῦ λέγει ἔξαφνα ὁ Σμύθσον. Ἄνθρωπος γιὰ ἄρεγμα, αἱ, τὸ ἔξερετε αὐτό.

— Ἐχαις δίκαιον ἐπιθύρουν ὁ Τζὼν Χάουκινς ἔξω τὴν κεφαλήν του, ἀλλὰ... ἡ Λεῖλά... ἔχομεν τὴν Λεῖλάν.

— Βλέπω πῶς καὶ σεῖς ἐσπεθήκατε τὸ ἴδιον μὲ μένα. Ἀλλὰ οἱ ναῦται, μίστερ, οἱ ναῦται; Εἶναι ἄγριοι!...

— Οἱ ναῦται δὲν εἰμποροῦν νὰ μὴ δώσουν τὴν ἐγγόνην εἰς τὸν πάππον της.

— Ναί, ἀλλὰ, ἐάν ἡ Λεῖλά δὲν θέλει νὰ πάῃ μὲ τὸν πάππον της;

— Ἀ! μὰ δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὴ πάῃ. Μικρὸ κοριτσάκι αὐτό, ἄμα τοῦ εἶποῦν, ἰδοὺ ὁ πάππος σου: θὰ ριφθῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλὰ διατὶ μοῦ κάμνετε αὐτὰς τὰς παρατηρήσεις, μίστερ; Πρέπει νὰ εἰσεύρητε ὅτι τὸ συμφέρον τῆς Ἀγγλίας εἶναι νὰ δώσῃ ἱκανοποίησιν μὲ τὸ παραπάνω εἰς τὸν γέροντα αὐτόν καὶ ἐάν εἶναι ἀνάγκη ἀκόμη νὰ τὸ κάμωμεν ἀπὸ διάφορα κομμάτια αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, πρέπει νὰ τὸ κάμωμεν.

Δὲν ἀντιλέγω, μίστερ Σμύθσον. Δεῖξατε μοῦ μόνον τί πρέπει νὰ κάμω· εἶμαι ἔτοιμος...

— Ἄιχα πράγματα ἔχετε νὰ κάμτε, εἶπεν ὁ Σμύθσον καὶ ἴσως καὶ τίποτε. Θὰ σᾶς φυλάξω ὡς ἐφεδρεῖαν, ἐάν τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλὰ. Θὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ ζητήσω τὸ κοριτσάκι.

Ἐάν ἀρνηθῶν νὰ μοῦ τὸ δώσουν, θὰ ὑπάγετε σεῖς μὲ τὴν σειρὰ σας, τάχα διὰ νὰ κάμτε ἐπίσκεψιν καὶ χάρις εἰς τὴν πιστικὴν εὐχλωττίαν σας, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι θὰ κατορθώσετε νὰ δώσετε νὰ καταλάβουν αὐτοὶ οἱ χονδρεῖς—δεῖς ναῦται καὶ αὐτὴ ἡ ἀνόητη γυναῖκα, ποῖον εἶναι τὸ ἀληθινὸν συμφέρον των.

— Ἀλλὰ... ἐάν τὰ πράγματα, ἐπήγαγαν καλὰ, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα νὰ κάμω τίποτε, μήπως δὲν σκέπτεσθε νὰ μοῦ δώσητε κανένα κομμάτι κ' ἐμένα;

— Ναί, ναί, αἰδισιμώτατε, εἶπε μὲ γέλοιο ὁ Σμύθσον. Ἐννοια σας μὴ σᾶς μέλλει γι' αὐτό· θὰ τὸ πάρτε τὸ κομμάτι αὐτό, διότι ἐσεῖς ἀνεκαλύψατε τὸ κοριτσάκι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΔΩΡΑ

Η Μαρία κ' ή Ελένη πήγαιναν στην έξοχη, μιὰ νεράιδα ασπροντυμένη ξεπροβάλλει μοναχή.

Δεν έπέρασε πολύ και άρρώστησε ή Ελένη, ούτε βλέπει ούτε μιλεί κι όλοι λένε πώς πεθαίνει.

Μη φοβήθε είπ' έκεινή, δύο δώρα έχ' ως τόσο, εύμορφιά και καλωσύνη, ποό ζητείτε να σας δώσω;

Η Μαρία μοναχή με την τόση καλωσύνη κάνει μιὰ προσευχή και ζωή της ξαναδίνει.

Εύμορφιά, είπ' ή Ελένη κ' ή Μαρία: καλωσύνη, κ' ή νεράιδα ασπροντυμένη τα δύο δώρα τους άφίνει.

Έγυατρεύθηκε ή Ελένη όπου ήτο να πεθάνη, μα ή άρρώστια την χλω- [μαίνει και αδύνατη την κάνει.

Την Ελένη την κυττά- ζουν για την τόση εύμορφιά [της την Μαρία την θανμά- ζουν για την αγαθή καρδιά [της.

Τής Ελένης της άφίνει δώρο κ' εύμορφιά μαζί Αλλά πάντα ή καλωσύνη της Μαρίας θε να ζή.

Στέφ. Βασιλόπουλος

ΕΥΡΕΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥ.

— Έδιάβαξα τον «Παιδικόν Άστέρα», όπου έβλεπα πολλά ψευδώνυμα, τα όποια μου ήρεσαν υπερβολικά.

Μου εγενήθη δε άμέσως ή επιθυμία να λάβω ψευδώνυμον.

Άρχισα τότε να αραδιάζω πών ό,τι μου ήρχετο στο νου. Από τον πόλεμο, από μεγάλους άνδρας και από την φύσιν. Και κεί που προσπαθούσα να εύρω το καλύτερο, εξαφνα ή γοργόφερή μου φαντασία ξεφασε εκεί επάνω στο Μπίζι — ακόμη δεν είχε πέσει — που ή Δόξα γοργή γοργή και άκούραστη, με τα χέρια φορτωμένα από δάφνια στεφάνια, έστεφάνωνε τους αθάνατους νεκρούς, οι όποιοι ήγωνίσθησαν

Αι δύο φίλοι συμμαθήτριά.

Ελένη. — Α, καθόλου δεν την εκτιμώ την διδασκάλισσάν μας.

Πιπίτσα. — Ναι είδα προχθές στις εξετάσεις δεν καταδέχτηκες να της απαντήσεις εις τίποτε.

Ζωίτσα Μιχαήλ.

για την μεγάλη πατρίδα. Και είδα τον αδελφον μου μπαρουτοκαπνισμένον και ριγμένον σε κατι χαμόκλαδα, να του φορή ή Δόξα το δάφνινο στεφάνι. Άλλα ώ! Τι είναι κεί! Από την θανατηφόρον πληγήν του μετώπου του τρέχει ποτάμι το τίμιόν του αίμα! και ματώνεται το δάφνινό του το στεφάνι. Νά, είπα, το ήμαρ το ψευδώνυμόν μου. Άλλ' επειδή δεν μ' άξίζει να πάρω όλο εκείνο το δάφνινο στεφάνι, πέρνω απ' αυτό μόνον ένα κλαδί.

Ματωμένο Δαφνόκλαδο

ΔΕΝ ΤΡΩΓΩ ΠΕΤΕΙΝΟΝ. — Κάποτε ο διοικητής της Αλγερίας παρήθεκε γεύμα εις κάποιον Άράπη. Εις την

τράπεζαν του έβαλε βραστόν πετεινόν, άλλ' ο μαύρος ήρνήθη να φάγη απ' αυτόν. Διατί δεν τρώγεις πετεινόν, τον έρωτά ο Διοικητής. Διότι λέγει ο Άράπης, όταν ο Θεός έπλασε τους ανθρώπους τους έκαμε όλους μαύρους, άλλ' επειδή δεν του ήρεσαν, ήθέλησε να τους κάμη λευκούς. "Ηρχισε λοιπόν να τους βάζη άσπρους. Πρίν όμως ο Θεός τελειώση το βράβειο των ανθρώπων, αίφνης εφώνασεν ο πετεινός, διότι εξημέρωνε — ή επομένη ήτο ήμέρα αναπαύσεως — και ο Θεός ήναγκάσθη να διακόψη το έργον του. Τοιουτοτρόπως οι υπόλοιποι έμειναν μαύροι και εξ αυτών κατάγομαι και εγώ. Ίδού λοιπόν διατί δεν τρώγω τον πετεινόν.

Λεωνίδας.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Είναι 20 Φεβρουαρίου οι Έλληνες απ' άκρου εις άκρον πανηγυρίζουσι την πτώσιν των Ιωαννίνων, αι άλύσεις έθραύσθησαν, τα δεσμά της δουλείας κατέρρευσαν, τα Ιωάννινα κατελήθησαν υπό των Έλλήνων' άρά γε είναι αληθές ή είναι όνειρον; Εις την δόξαν των προγόνων μας προσθέσαμεν και ήμεεις νέας δόξας με νέας ενδόξους νίκας, και εις τας σελίδας της ή ιστορία θα αναγράψη τους άθλους μας: Είμεθα άξιοι απόγονοι των Μαραθωνομάχων, των Σαλαμινομάχων και των Ηρώων του 21.

Αι λευκαί σημαίαι κυματίζουσιν ήδη επί του Μπιζανίου και οι νοσοκόμοι περιτυλλέγουσι τους νεκρούς και τραυματίας. Μεταξύ αυτών φαίνεται μιὰ γυναίκα ενδεδυμένη μαύρα, ή όποία κύπτει συντετριμμένη επί έκαστου πτώματος, σταυρώνει τας χείρας αυτού και προχωρεί επί άλλου. Εις έκ των νοσοκόμων, ο όποιος την παρηκολούθει διά του βλέμματος, προς στιγμήν έσκέφθη μή ήτο ή Παναγία, ήτις έδόθη τούς Χριστιανούς κατά τας μάχας. Σπεύδει λοιπόν το βήμα την πλησιάζει και όλίγον φοβισμένος της λέγει: «κυρά, τι ζητείτε;»

Η γυναίκα, αφού τον παρετήρησε με τους γλυκείς και ύγρους οφθαλμούς της: «Το παιδί μου, κύριε, το παιδί μου ζητώ, άπαντά. Είμαι από τα Γιάννενα, άλλ' άφότου οι Τούρκοι έσφαξαν τον σύζυγόν μου, διότι ήτο Έλλην, έφυγα με το τετραετές παιδάκι μου όρμισθεύσα να μη έπανέλθω, εάν δεν εκδικήσω το αίμα του συζύγου μου.

Επόλησα λοιπόν πών ό,τι είχαν και ανεχώρησα εγκατασταθείσα έκτοτε εις την Άρταν. Εκεί επεδόθηκα εις την άνατροφήν του μόνου υιού μου, διδάσκουσα αυτόν πρωίαν και έσπεραν ότι, όταν μεγαλώση πρέπει να εκδικηθή το αίμα του πατρός του. Πρό πάντε μηνών που εκηρύχθη ο πόλεμος κατά της Τουρκίας, ο υιός μου καίτοι 18ετής, προσήλθεν έκουσίως εις τας τάξεις του Έλλ. Στρατού και πολεμῆ κατά του τυράννου».

Προχωρούν έπειτα, ή κυρία και ο νοσοκόμος, διά μέσου νεκρών και πληγωμένων νοσοκόμοι διάφοροι διασταυρούνται με αυτούς, μεταφέροντες επί φορείων και από ένα νεκρόν ή τραυματιόν. Αίφνης, ή μελανημονούσα κυρία διακρίπτουσα την όμιλίαν της και προσηλθούσα το βλέμμα της επί ενός φορείου, το όποιον έφερον εις τας χείρας δύο στρατιωτή του έρυθρού σταυρού, ρίπτεται επ' αυτού: Παιδί μου! παιδί μου! εφώναζε όλοαφουρομένη και καταφιλούσα το πρόσωπον του τραυματιού. Ήτο το παιδί της! Το νομίζει νεκρόν, και όταν μετ' όλίγον συνήλθε προσθέτει ως άλλη Σπαρτιάτις: με γειά της νάσαι παιδί μου της Νέας μας πατρίδος, της Μεγάλης μας πατρίδος.

Μετά δύο ώρας εις το νοσοκομείον του Χατζηκώστα εις τα Ιωάννινα, μετά την εξαγωγήν της σφαίρας εκ της πληγής του τραυματιού, ή μήτηρ παρά το προσκεφάλαιον του μονογενοῦς υιού της προσφέρει τας μητρικάς της περιποιήσεις, εύτυχής, διότι τόσον εγκαίρως εξεπληρώθησαν οι πόθοι της και διότι ήτύχησεν ο ίδιος ο υιός της να εκδικηθή το αίμα του πατρός του με έλευθερα πλέον τα ξακουσμένα Γιάννενα.

Ρόζα Δαμουλιάνου

Το βραβευθέν διήγημα του Σαρανταπόρου εις τον 3ον Διαγωνισμόν Διηγήματος (Σελ. 124).

Τι σου είναι αυτός ο Γώγος. Ούτε μιὰ στιγμή δεν μένει ήσυχος. Όλους τους πειράζει. Μιὰ ήμέρα όπου οι γονείς του έπήγαν να κάμουν μιαν φιλικήν επίσκεψιν, ο Γώγος εύρε έλευθερίαν και άρχισε να ζωγραφίζει, ό,τι του κατέβη στο μυλό. Έπήρε το χαρτί που είχε ο μπαμπάς του διά σχέδια, διότι ήτο μηχανικός, και έζωγράφισε ένα εύζωνον, μιὰ βλάχα και τελευταίον τέν... μπαμπά του! Τα βλέπετε που τα έκάρφωσε στον τοίχο της τραπεζαρίας. Τι ώραίος ζωγράφος που είναι! Αί!

Έκεινη την στιγμήν ακούει από κάτω στο παράθυρό του να φωνάζη ένας πλανόδιος πωλητής: ώραία διάφορα άγάλματα, διά άντρέςδες σάλες, τραπεζαρίας. Ο Γώγος σκύβει στο παράθυρο, ρίπτει ένα βλέμμα και τρέχει χαρούμενος στην πόρταν. Έμπορα, με τα άγάλματα, φωνάζει ότ'ον πλανόδιον πωλητήν, για στάσου να ιδώ. Αφού με ένα βλέμμα τα είδε όλα: πόσο θέλεις γι' αυτό, ειπε.

Δύο δεκάρες. Πάρτες! και τρελλός από την χαράν του έκρυψε από μέσα στην ναυτικήν του μπλούζα ένα πήλινο... κοντικάκι.

Μιὰ και δυό ο φίλος μας και στην τραπεζαρία όπου, αφού έβαλε κρυφά το κοντικάκι επάνω σε μιὰ μποτούλια με σέλτσ που ήτο επάνω στο τραπέζι, άρχισε να παίξη το τόπι επάνω στο τραπέζι, προς το μέρος της μποτούλιας.

Η Ψιφίνα που ήτο συνηθισμένη εις αυτό το παιγνίδι δεν άρχισε να ριχθή στο τόπι και στο... κοντικάκι. Προς μεγάλην όμως έκπληξιν της Ψιφίνας, αντί να τρέξη να φύγη το κοντικάκι, τρέχει ο Γώγος, ο όποιος έγινε παππί από το σέλτσ, το όποιον έτρομπάρισε στο πρόσωπόν του ή Ψιφίνα με τα πόδια της.

Σαραντάπορος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Θ ούδέτερον επιθέτου
Α πόλις της Πελοποννήσου
Α
Θ Α Λ Α Μ Ο Σ
Μ ανωτάτη εξουσία
Ο άντανυμία
Σ

Κόμης Λουξεμβούργου

- 2) Δινηγμα. Ένός πτηνού οίκαχού
Φίλε, αν αφαιρέσης,
Τα δύο πρώτα γράμματα,
Ήμαρ χρόνων Όμηρικῶν
Εὐθὺς θ' αποτελέσης.

Λεωνίδας

- 3) Απροδόκητον. Πότε προσθέτοντες εις το έτος 495 ακόμη 5 έτη προκύπτει το έτος 490; Όδυσσεύς Κοκκιάσης

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ «ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΙΣ»

Ο υποκριτής, όταν πλησιάζη τους έχθρούς του, προσποιείται ότι δεν τους μισεί άλλα τους αγαπῆ. Τους έπαινεϊ, όταν είναι παρόντας και τους κατατρέχει κρυφά. Κάμνει ότι λυπείται διά τας θλίψεις των έχθρών του.

Ο υποκριτής κάμνει ότι συγχωρεί όσους τον κακολογούν. Δεν λέγει τίποτε δι' ό,τι κάμνει, λέγει μόνον πώς θα σκεφθῆ ή πώς είναι άδιάθετος. Προσποιείται ότι δεν γνωρίζει πράγματα που είδε ή ήκουσε και ήμπορεί να βεβαιώση ότι δεν είδε πράγματα που έγιναν εμπρός στα μάτια του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

- 1) 3ο φύλλον = τριαντάφυλλον.
- 2) Ρ τ ο ν
Τ ο ς
ο ς
ν
3) 6 = σέξ.

ΤΑΙΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: 'Αθηνών: Αιματωμένο Έπιφορ, Στεργ. Λαμπρινίδης, Άγ. Μπαλακάκης, Γ. Χαριτάκης, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος. Ταύγετη, Σαραντάπορος, Σιδιηρά Μεραρχία, Τελευταία Σπαρτιάτις. Ν. Κουσιδέλης. Πανούργος Όδυσσεύς, Στυλ. Χριστοφίδης, Ν. Αφεντάκης, Φρ. Πάικος, Στ. Λαμπρινίδης. Α. Δροσόπουλος. Σ. Περιμένης. Πηλίου Δ. Μπομπότης. Αμαρουσίου Β. Ματθόπουλος. Τριπόλεως Έύαγ. Οικονομόπουλος. Δανάη Μενεζή, Σπυρ. Σταυρόπουλος, Α. Σύριος, Θαν. Θανοῦκος, Δ. Σωτηρόπουλος, Δύρα του Όρφέως, Γ. Ζαφειρόπουλος, Άνδρ. Καραφωτιάς, Φειδ. Συλλιμνιώτης Γ. Οικονομόπουλος, Μαρία Διαμαντίκου, Ν. Οικονομόπουλος. Σόλων Σπυρόπουλος. Γαργαλιάνων Ι. Τζαβέλλας Εύγενία Παπαγεωργίου, Γ. Μιχαλόπουλος. Πολ. Τζαβέλλας. Δαρνοστεφανώνος Ηρώς, Πρ. Κριθαράς Αιμιλία Δημάκη, Δ. Κωνσταντακόπουλος, Άλεξ. Ζάννης. Γ. Χωραίτης, Έλευθεριάς Άγέρη, Άναστασία Λυριτζή, Φαίδων Τσαγκάρης, Ματωμένο Δαφνόκλαδο. Λευκωσίας Πολιτικός Άστέρ. Πειραιώς Α0 Βεκιάρλης, Ι. Αβδελοπούλος, Π. Μπαρμπαρέσος, ΗΛ. Γεωργιλιάς, Άναγν. Μανιάτης, Ισιδ. Γεωργιλιάς, Δ. Παπανικολάου, Εύγενία Γιαννούση. Β. Μούντανος, Τάκης Γιαννούσης. Ξυλοκάστρου Γ. Πυρποής. Λαυρείου Στ. Νουχάς. Ι. Ρουβινέτης. Άθηνά Καχάλη, Άργους Άγ. Καμπόσας, Α0 Παναγιωτόπουλος. Κυπαρισσίας Κ. Βλάχος. Βόλου Γ. και Ι. Μουκάκος Κ. Βαρβαρέσος. Έκατέμβη Σαρανταπόρου. Κ. Βαρβαρέσος. Φιλιατρών Ι. Σύλλας. Πόρου Ν. Κρεζής, Πατρών Γερ. Δρακόπουλος.

Έκ τούτων έπέδωσαν οι: Ταύγετη (10 διάφορα τεύχη του Καλλιτέχνου). Π. Μπακαρέσος (Ανέκδοτα Παράγοι τόν. 2).

ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΙ ΟΙ: 'Αθηνών Έμμ. Μανσόλας. Πειραιώς: Έμμ. Κασατζάς. Πύργου Άνδρ. Μαγιόπουλος. Γ. Μαγιόπουλος, Άγγελ. Μαγιόπουλος, Ξανθή Μαγιόπουλου, Είρήνη Μαγιόπουλου, Δοξασμένη Έλλάς,, Γ. Καρθούνης. Στελ. Τεγόπουλος, Ν. Τσεκούρας, Παναγιωτίτσα Τσεκούρα, Γεωργία Τσεκούρα, Πολυξένη Τσεκούρα, Ελένη Τσεκούρα, Χαρ. Τσεκούρας, Δ. Κωνσταντόπουλος, Β. Τσεκούρας, Π. Πετρόπουλος. Γαργαλιάνων Άντ. Πολιώτης, Κική Πολιώτη. Τριπόλεως Κ. Στασινόπουλος. Π. Ταγκαλάκης. Μπαμπίνης Θ. Οικονόμου.

Έκ τούτων έπέδωσαν διά κλήρον οι: Ν. Τσεκούρας (μιαν κρίμνον ανδρομύνη). Κική Πολιώτη (Εις χιμών εις τους πάγους Βέην δεδεμένον).

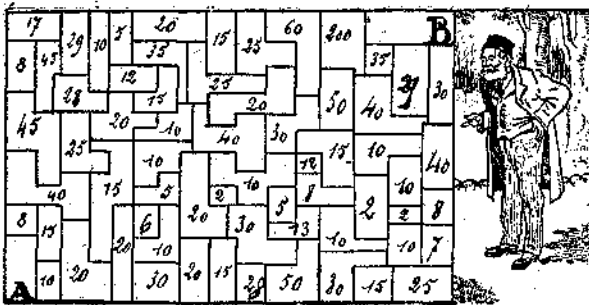
ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Τριπόλεως Α. Σύριος, Μαρία Σταυροπούλου, Πύργου Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος.

Έκ τούτων έπέδωσε διά κλήρον ή: Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος (έν τεύχος του Καλλιτέχνου).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

Αγαπητά μου άνθημα,

Μόλις οι Βούλγαροι έφυγαν από την Καβάλλα, την Δράμα και τις Σέρρες και έγιναν Έλληνικά τα μέρη αυτά, άμέσως επήλθε ησυχία και οι άνθρωποι, Έλληνες και Τούρκοι, με χαράν και αγαλασίαν άρχισαν να επιδιώκουν πάλιν εις τας εργασίας των, εύλογοῦντες τὸν Θεὸν ὅπου τοὺς ἐλύτρωσε ἀπὸ τὰ αιμοδόρα θηρία τῶν Τατάρων, τὰ ὅποια εἰς τὴν Ἑλλην. Χερσόνησον λέγονται Βούλγαροι. Τὸ βλέπετε καὶ ἀπο τὴν Μαγικὴν μας Εἰκόνα. Αὐτὸς ὁ Τούρκος Ἀγᾶς ἔχει δύο μεγάλα κτήματα εἰς τὴν μεταξύ τῶν ποταμῶν Νέστου καὶ Στρυμῶνος πεδιάδα, τὸ κτῆμα Α καὶ τὸ κτῆμα Β. Μεταξὺ τῶν δύο του αὐτῶν κτημάτων εἶναι πολλὰ ἄλλα ξένα κτήματα, τὰ ὅποια ἔχουν ἐκτιμηθῆ εἰς Τουρκικὰς λίρας. Πρῶτη λοιπὸν φροντίς τοῦ Ἀγᾶ ἦτο, ἅμα εἶναι Ἑλληνικά τὰ μέρη αὐτά, νὰ ἐνώσῃ τὰ δύο του κτήματα (τὸ Α καὶ Β). Θέλει:

ὅμως νὰ ἐξοδεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγότερα χρήματα, διότι τώρα μὲ τὰς καταστροφὰς ὅπου ἐπαθάν ὅλοι ἀπὸ τὰ ὑποχωροῦντα Βουλγαρικά στίφη, ἔχασε καὶ αὐτὸς μὲγα μέρος τῆς περιουσίας του. Οἱ Ἀγάδες, ὅπως γνωρίζετε εἶναι μὲν πλούσιοι ἄνθρωποι, ἀλλὰ εἶναι ἀγράμματοι οἱ καυμένοι· δι' αὐτὸ τὸν βλέπετε μὲ τὴν ἀπορίαν νὰ βλέπῃ τοὺς ἀριθμοὺς (δηλ. τὴν τιμὴν τῶν κτημάτων εἰς λίρας) διότι δὲν εἰσέρχεται νὰ εὔρη ποία εἶναι τὰ εὐθυνότερα πού ἤμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ διὰ νὰ ἐνώσῃ τὰ κτήματά του.

Κάποιος ὅμως ὅπου ἀγοράζει τὸν Παῖδ. Ἀστέρας εἰς τὴν Δράμαν τοῦ εἶπε τοῦ Ἀγᾶ ὅτι ἐγὼ ἔχω πολλὰ ξυψα ἀνήψια, τὰ ὅποια εἶναι ἱκανὰ ἀμέσως νὰ τοῦ λύσουν τὴν ἀπορίαν καὶ ὁ Ἀγᾶς μοῦ ἔγραψε ἀμέσως ἕνα γράμμα νὰ τοῦ ὑποδείξετε οὗς τὰ εὐθυνότερα κτήματα. Βραβεῖα θὰ σᾶς δώσω τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου, θὰ τὰ πληρώσῃ δὲ ὁ Ἀγᾶς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Περιμένω νὰ μοῦ γράψετε μέχρι 5 Αὐγούστου.

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

Ὁ σκύλλος ὀνομάζεται
"Εκτωρ

Ελάτη
Καπέλλο
πε Γαλοῦθα
χρῶσιον
ὀδοιπέρος

ΔΡΩΝΗ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Ἀθηνῶν· Α. Δροσόπουλος. Στυλ. Δαμπρινίδης, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Ταῦτέη, Σ. Περιμένης, Γ. Οικονομάκης, Σαραντάπορος, Σίδερᾶ Μεραρχία, Τελευταία Σπαρτιάτις, Π. Μεσίλης, Ν. Κουτσιβέλης, Κ. Γεωργιάδης. Αἱματομένο Ἔβρος. Ἀχ. Μπαλακάκης, Φρ. Παῖκος, Στελ. Τεγόπουλος. Γαργαλιάνων: Ι. Τζαβέλλας, Εὐγενία Παπαγεωργίου Πολυδ. Τζαβέλλας, Ι. Οικονόμου, Αἰμιλία Δημάχη. Ἄγκης Ν. Ἀφαντάκης, Ν. Γάκης, Χρ. Κουρόπουλος. Ἀναστ. Κοκκώσης, Ἀλεξ. Ζάννης, Γ. Παπαγεωργίου, Γ. Χωραΐτης, Φαίδων Τσαγκάρης, Ἀναστασία Λυριτζή, Ἐλευθεριάς Ἀγέρι, Δαφνοστεφανομένος Ἡρώς, Ματωμένο Δαφνὸκλαδο. Π. Παπαχριστοφίλου, Τριπόλειος: Λύρα Ὀρφεῖος, Δ. Σωτηρόπουλος, Γ. Τσέρτος, Θάνος Θανού-

κος, Ἄνδρ. Καραφωτιάς, Σ. Σταυρόπουλος, Ν. Καντιάνης, Πρ. Κριθεράς, Ἀλ. Σανιδόπουλος, Ἀθ. Σύριος, Φειδ. Συλλυμνιώτης, Ι. Ἀναστασόπουλος. Γ. Εὐσταθίου, Σόλων Σπυρόπουλος. Κυκαρισσίας· Κωνστ. Βλάχος. Ἄργους· Ἀγ. Καμπόκος. Πειραιῶς· Εὐγενία Γιαννούση, Β. Μούντανος.

Ἐν τούτων ἐπέδισαν οἱ: Κ. Γεωργιάδης (10' διάφορα τεύχη Καλλιτέχρων). Σαραντάπορος (2 τόμοις· Ἀνεκδότων Παράσην), Ι. Ἀναστασόπουλος (μῖαν τρίμηνον Συνδρομῆν). Ματωμένο Δαφνὸκλαδο (Εἰς Χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους, Βέρη)· καὶ Γ. Τσέρτος (ἕνα τεύχος τοῦ Καλλιτέχρων).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανούργε Ὀδοσεῦ, αἱ ἐγκριθεῖσαι Πν. Ἀσκήσεις εἶναι ἰδικαί σου, ἀλλὰ δὲν γράφεις εἰς αὐτὰς τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὰ ἐγκριμμένα ποιήματά σου δὲν θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ι. Τζαβέλλα, ἐστάλησαν τὰ 50 μονόλεπτα.

Μαρμαρωμένε Βασιλῆᾶ, τὰς Λύσεις τοῦ 46 φύλλου, σὺ καὶ τῶν ὀπαδῶν σου 13 ἐν ὅλῳ, ἔλαθον εἰς τὰς 4 Ἰουλίου ὁπότε τὸ 49 εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἐδημοσιεύοντο εἶχε κυκλοφορήσει. Πρέπει νὰ τὰς στέλλετα ἐγκαιρως. Εἰς τὸ ἐτήσιον Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ὅσοι μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου παρουσιάζουν εἰς τὰ χεῖρα των ἀποδείξιν ἐτησίαν (Λαχεῖον). Δηλ. καὶ ἐκεῖνος ὅπου θὰ γίνῃ συνδρομητής ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον καὶ ἔπειτα καὶ προπληρώσει θὰ λάβῃ μέρος, ἀφοῦ θὰ ἔχῃ ἀποδείξιν. Ὅσαμοῦ γράφεις τὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου καὶ ὅταν γίνῃ εἰρήνη θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει. Σε εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Τὰ φύλλα ὅσα γράφεις ἐστάλησαν εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν κ. Κουμπλομάτη καὶ Κασούμη καὶ φροντίσε νὰ τὰ λαμβάνης, διότι γίνονται παραπολλά. Προτιμῶ νὰ μοῦ γράφεις λίγα καὶ συχνὰ παρὰ πέντε κάλλες καὶς δύο τρεῖς μῆνες. Δὲν ἔχω χῶρον νὰ ἀπαντῶ διὰ μῖα· εἰς τόσα πολλὰ. Καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι ἅμα πᾶς εἰς τὰ Ἰωάννινα θὰ δυνηθῆς νὰ ἐργασθῆς καλά, διότι εἶσαι δραστήριος. Τοὺς ἀπόρους σου νὰ μοῦ τοὺς ἐνθυμίσῃς τὸν Δεκέμβριον, διότι ἐλήφθῃ ἀπόφασις ἵνα κατὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ ἐτησίου Λαχεῖου γίνεταί καὶ ἡ δωρεὰν ἐγγραφή Συνδρομητῶν ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Χήρας.

Ἐγκρίνεται ὁ ἐν Ἰωαννίνοις Σύλλογος «Τροπαιοφόρος» Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου τούτου ἐξελέγη ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλῆᾶ, Ἀντιπρόεδρος ὁ Ἄρης Χρ. Βενέτης, ταμίας Μαργαρίτης Δ. Φάντης, γραμματεὺς Ν. Δημητριάδης, Σύμβουλοι Β. Π. Βασιλείου καὶ Δ. Χαρολάμπου. Ἐτήσια συνδρομὴ δρ 3, ἐξάμημος 4.55, τρίμημος λ. 80. Ὁ ἐγγράφων εἰς τὸν Σύλλογον 5 μέλη, λαμβάνει δωρεὰν 3μηνον συνδρομὴν τοῦ Π. Ἀστέρος, ὁ ἐγγράφων 10 μίαν ἡμηνον, ὁ ἐγγράφων 20 μίαν ἐτησίαν κλ.π. Εἰς τὸ Λαχεῖόν μας, τὸ ὅποιον κληρώνει καθε Δεκέμβριον κερδίζουν τόμους τοῦ Π. Ἀστέρος ἕνας εἰς τοὺς δεκα. Τεμὴ λαχεῖου λ. 40. Ἀπευθυνθήτε Κον Κουμπλομάτην καὶ Κασούμη Βιβλιοπώλας διὰ Ἄρην Βενέτην εἰς Ἰωάννινα. Ὁ Σύλλογος «Τροπαιοφόρος» χαιρετᾶ τὸν συνάδελφόν του «Ἠὼς» μετὰ τοῦ ὀποίου δέχεται νὰ ἐνωθῆ, ἀφοῦ συνεννωθοῦν δι' ἀλληλογραφίας μεταξύ των.

Ἀπορρίπτονται. Τὰ δάση. Περί χρήσεως τοῦ Σιδήρου. Ὁφέλεια ἐκ τῆς Τοπογραφίας. Περί Ἑλληνικῆς Ναυτιλίας. Ἐμπόριον Θεσσαλονικῆς κλπ. Σταγόνες ὕδατος πέτραν κοιλαίνουσι. Ἡ σημαία. Ἀπαντα ἀκατάλληλα διὰ τὴν σελίδα τῆς συνεργασίας. Θλιβερὸν τηλεγράφημα, ὡς ἀκατάλληλον λόγῳ τῶν περιστάσεων. Θούρον εἰς τροπαιοφόρον. Θούρον εἰς Ἠὼν, ἀκροστιχίδες ἀτυχοῦς ποιητικοῦ μέτρου.

Ἐγκρίνεται τὰ ψευδώνυμα Τροπαιοφόρος (Α. Β.) Δικέφαλος ἀετός (Μ. Φ.) Ἀήττητος εὐζωνος (Ν. Δ.)

Ταμεῖον Χήρας.— Προηγουμένον ὑπόλοιπον δρ. 13.30
Ἐστάλησαν ὁδὸ Ἄνδρ. Μαγιοπούλου..... > 0.50
» » Ν. Τσεκούρα > 0.10
» » Ἐλένης Τσεκούρα > 0.10
Τὸ ὅλον > 15.00